

Budjetin puutteet

Tänä päivänä kerrotaan joka puolella, mitä hyvää valtion budjetti tuo köyhälle mutta nurkumattomalle Suomen kansalle. Rahaa on tulossa joka tuutista, ja verotus alenee naurettavalle tasolle.

Mutta on budjettiin päässyt jäämään muutamia raskaita puutteitakin. Ehkä räikeintä on se, ettei eduskunnan palkkavaltuuskunnalle ole varattu pienintäkään matkarahaa Antiguaan, Barbadoselle, Bhutaniin, Grenadaan, Länsi-Samoaan, Sikkiimiin eikä Nauru-saarille tehtäviä tutustumismatkoja varten. Näin ollen uhkaa edelleen jäädä hämärän peittoon, kuinka ankeissa oloissa sikäläiset lähetystömme toimivat. Itse asiassa ei edes tiedetä, onko noissa maissa Suomen lähetystöjä ollenkaan. Se olisi viipymättä tarkastettava, sillä onhan epäinhimillistä, jos jossakin kolkassa uhrautuvat suomalaisraukat puurtavat yötä päivää ikenet hiessä kaukaisen kotimaansa hyväksi ilman toivoakaan palkasta tai palkkavaltuuskunnasta.

Kotimaan huolestuttavin asia on vankiloiden työsuojelu. Puutteet jatkuvat edelleen, sillä budjetissa ei ole luvattu edes keskusvankiloihin kunnollisia selliversaita. Vankien täytyy siis edelleen tuhertaa puolihämärissä selkeissä, jotka ovat sattumoisin tyhjillään asioilleen lähteneiden jäljiltä. Semmoinen rasittaa silmiä.

Myös työkaluissa ja niiden saatavuudessa on parantamisen varaa. Vankilan pajoista ei tahdo millään riittää porakoneita kaikille, vaan jonotusajat voivat venyt jopa viikoiksi. Sitä paitsi kalupula luo epätasa-arvoa, koska vähimmin paatuneet jäävät usein ilman. Rautasahat ovat edelleen pääosin käsikäyttöisiä, hitsausuojaimet puuttuvat lähes täysin ja kuulovammojen vaara on ilmeinen etenkin porattaessa kiviseiniä täryporalla. Työrauhaakaan ei ole paras mahdollinen, sillä muutaman kerran kerrotaan vartijoiden käyneen jopa kurkkimassa oviluukusta kesken kalterien sauhuksen! Kun vielä vankien aseistus on osittain omatekoisten tussarien varassa, koko

työsuojeluongelma uhkaa sananmukaisesti räjähtää käsiin, ellei siihen äkkiä myönnetä määrärahaa.

Budjetin kolmanneksi suurin epäkohta on julkkismäärärahan puuttuminen. Nythän esimerkiksi Anne Pohtamo ja hänen Artsinsa veloittavat häittänsä kuvausoikeuksista 10 000 markkaa. Vaan pääseekö Suomen kansa tuommoisista kuvista nauttimaan? Mitä vielä! Valtion kuvaarkisto sen paremmin kuin museovirastokaan eivät ole lotkauttaneet sormeaankaan yksinkertaisesti siitä syystä, ettei niillä ole määrärahoja tällaiseen tarkoitukseen.

Kuka tietää, mitä tämän laiminlyönnin takia jää ensi vuonna kuvaamatta. Ties vaikka Charme Asserdal astutetaan, ja maatalushallituksen virallinen valokuvaja joutuu räpsyttämään tyhjää kameraa vieressä, kun ei ole rahaa millä maksaa kuvausoikeuksista.

Viimeinen puute sitten onkin pääluokassa Tasavallan Presidentti. Siellä ei ole pennin pyöry-

lää Saivaaraan kiinnitetyn hiihtoretkien muistolaatan puleeraukseen, puhumattakaan laatanhoitajan virasta, mikä olisi tarjonnut työpaikan jollekulle työttömälle poroisännälle, parhaassa tapauksessa kolmekin, jos olisi ryhdytty kolmivuorotyöhön. Nyt voi vain kuvitella, miltä muistolaatta näyttää hetken päästä porojen, kuukkeleiden ja saksalaisten jäljiltä.